

Výstup na posvátnou horu Sri Pada

Náš pobyt v centru Sumathipāla Nahimi na Srí Lance vyvrcholil výstupem na posvátnou horu Sri Pada, nebo-li Adamovu horu či Motýlí horu. Sinhálci jí říkají Siri Pada a je to posvátná hora čtyř náboženství. Křesťané a muslimové věří, že na této hoře zanechal stopu Adam, který byl vyhnán z ráje, a toto bylo první místo, kam vkročil, buddhisté věří, že tu zanechal svou stopu Buddha a hinduisté věří, že tato stopa patří bohu Višnu.

O této magické hoře se říká, že tu lze při úsvitu spatřit zvláštní úkaz, hned po rozbřesku totiž hora pyramidového tvaru hodí na protilehlé straně obrovský, přesně trojúhelníkový stín, který se pak spolu s postupem slunce přibližuje k jejímu úpatí. A tento stín má být symbol Trojího klenotu: Buddhy, Dhammy a Sanghy.

Když jsme po celodenní cestě dorazili do malé vesničky, odkud jsme chtěli vyrazit, bylo kolem 10. hodiny. Během cesty jsme viděli nádherné čajovníkové plantáže a večer ochutnali čaj v tamilském bistru. Klima zde bylo úplně jiné, po horkém a vlhkém počasí ani stopy, spíše chlad a vlhko. Plánovali jsme, že se převlečeme a vydáme na cestu kolem půlnoci, s tím, že budeme na vrcholu zhruba za tři hodiny. Nad námi se v dálce zvedal vrchol hory s osvětleným klášteřem.

Během sezóny bývá obvykle cesta osvětlená, ta však zatím nezačala, až během svátků, a tak nám nezbyvalo než vyrazit za slabého světla našich baterek. Prošli jsme Dračí branou, odkud začíná oficiálně cesta na vrchol a vítá nás zde ochránce a strážce hory bílý Ganéša. Zdá se mi, že na mě mrká, a proto poprosím o šťastnou cestu bez překážek :)).

Putujeme úplně sami v tichu a snažíme se kontemplovat. Jediným způsobem, jak se dostat nahoru, jsou schody, kterých je mnoho (přesně 5 200).

Statečně šplháme stále výš a výš, zpocení a unavení, věříme, že brzy bude konec. Nad námi se majestátně tyčí vrchol hory, nádherně osvětlený, se zdá nedostupný. Po cestě se zastavujeme u stúpy, kterou nechali vybudovat Japonci a někteří z nás zjišťují, že mají přísáté pijavice. Schody začínají být stále příkřejší a některé jsou pěkně vysoké, po cestě nás míjejí sinhálští kluci jen v tílku, utíkají lehce nahoru jako by to pro ně byla každodenní trasa. Supíme nahoru a někteří z nás už nemůžou, snažíme se navzájem podporovat.

Když před pátou hodinou šplháme po té nejtěžší a nejstrmější části nahoru, necítíme nohy, fouká silný víchř, ale uvědomujeme si, že jsme na mimořádně silném energetickém místě, KONEČNĚ jsme nahore. Cítíme se jako vítězové! Kromě silného víchř a mlhy je zde několik návštěvníků a psů. Vítá nás zde *upāsaka* /muž/ zdejšího kláštera a pouští nás na chvíli se ohřát do místnosti, kde se dá přenocovat a odpočinout po cestě. Rádi přijímáme a aspoň na chvíli zavíráme oči. Čekáme na úsvit, abychom mohli spatřit ten

zvláštní stín, a také chceme vidět stopu Buddhy. Máme štěstí, během hodinky se vrata otevírají. Všichni se hrneme ven, může nás tu být tak stovka, abychom viděli magický východ slunce. Kolem nás je jen mlha... najednou se vyjasňuje a my vidíme nádherně zbarvené paprsky slunce, jak se prodírají mezi mraky, je to opravdu neuvěřitelná podívaná, připadáme si v jiné (božské) sféře, někde nad oblaky, vysoko ... všichni si to náležitě užíváme a vychutnáváme. Začíná pūja a my můžeme nahoru na nádvoří, samozřejmě bosky. Mniši zde stojí jen ve svých rouchách s obětínami pro Buddhu, se smotky vaty v uších a ani se nehnu, zatímco my se klepeme zimou a přešlapujeme z jedné nohy na druhou.

Řadíme se do dlouhé fronty, abychom uviděli stopu, je to prohlubeň velká asi 1,7m, pod zastřešenou stavbou. Rychle se pokloníme a pomalu odcházíme po schodech dolů. Třesou se nám nohy, jsme vyčerpaní. Je ráno a vidíme kolik schodů je pod námi, před námi se rozprostírají nádherné vyhlídky uprostřed džungle a začíná být teplo. Jsme na sebe náležitě hrdí, vyšli jsme na posvátnou horu Srí Lanky ne-li celého světa.

